

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, május 26.
1867.
8. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteltpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Mi ujság a nagy világban?

Bécsben együtt ül a rájxrát,
Urak és követek háza . . .
Váravárja . . . hogy a magyar —
Királyát megkoronázza.

Párisban fény, pompa, hűhó,
Királyok és fejedelmek,
A nagyszerű kiállítást
Mebámolni — jönnek, mennek.

Londonban a nagyhatalmak —
Egyre konferentiáznak,
Harcz legyen-e . . . avagy béke?
E kérdés felett vitáznak.

Berlinben még Bismark az ur,
Sakkban tartja Napoleont, —
Garibaldi fegyverkezik . . .
Talán Romába is beront.

Moszkauban a panszlávok, —
Szívesen látott vendégek,
Eb a ki bänná . . . ha onnan . . .
Többé vissza se térnének.

Mexikóban sehogy sem megy
Szegény Miksa császár dolga.
Sőt azt hírlik : Don Juarez !
Már föbe lövette volna ?

Zágrábban most hintegetik,
Magvait a veszett dühnek —
Ellenünk a jó horvátok . . .
Handzsárt, kardot köszörülnek.

Budapesten? a publikum
Nagy örömmek néz elébe . . .
Csak aztán a nagy örömmek —
Üröm ne legyen a vége.

LUDAS MATYI.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Ludas Matyi csevegései a koronázás előtt.

Midőn az emberek a bábeltornyát kezdék építeni, aligha vala nagyobb sürgés forgás, furás, faragás, lótás, futás, mint a minő tüzzel dolgoznak most édes atyámfiak! Budapest utcáin és téerein.

A főváros ezuttal a munkások és koresmárosok Eldorádója; a vidéki és külföldi élvzomjas zarándokok Mekkája; a hurik e ledérpillangók valódi paradicsoma; a hű házasságok Sodomája és Gomorája; — duzzadt tárczáju parlagi uracsok leendő Ninivéje!

A házakat festik, meszelik, boltkirakatokat mosás, csiszolják, az utcákat öntözik, kövezik, már t. i. ottan, hol a koronázási menet el fog haladni.

Naponta több ezer pasasér érkezik Pestre, a ki, kíváncsi látni azon fényes ünnepélyt, mit 1830 óta nem látott Pozson, Buda-Pest pedig nem láthata már Mátyás király óta.

E nagyszerű ünnepély előkészületeiről fogalmad lehet kedves atyámfiak! ha azt mondom, hogy Pesten a Dunapart hosszában . . . a budai várból levezető koronázási ut mentében és a lánchidtéren százhuszezer néző számára készítenek álványokat, páholy és ülőpadokat, lévén egy páholy ára csak 40—50 forint, egy ülőhely pedig 5—10 frt. Egy oly ablak, honnan a diszmenetet kényelemmel szemlélhetni 100—200 frt egy napra!

Akárhány család van Pesten most olyan szerencsés, kiknek e néhány nap egész évi házbérüket kifizeti.

A nyilvános vendéglőkben és szállodákban még a kályha-luk is le lévén már foglalva, a magánszállások is felette megdrágultak; — egy szobának csufolt sötét kis zugért, melyben nincs egyéb egy rozzant nyoszolya, egy fakó asztal, két szalmaszék, egy köpláda és egy szakajtó kosár poloskánál — elmernek kérni naponként 10 frtot . . .

Egyik vidéki ismerősöm fölkerít, hogy néznék családja számára a koronázási idősakra két szerény szobácskát, ha lehet a belvárosban.

Elindultam tehát, de öt hat utcán keresztül haladtam, míg egy kifüggesztett czédulát láthattam, — végre a kigyó-utcában egy ház kapuján csakugyan találtam egy táblácskát e felirattal: „e b b e n a h á z b a n a 2-dik emeleten két szoba kiadó, tudakozódni lehet a 10-ik szám alatt.“

Felmásztam a 2-dik emeletbe, benyitok a 10-dik szám alá e kérdéssel: „itt van az a kiadó két szoba?“

„Igen is — beliben an zu sehen . . . tessék meg nézni — e hol van ni . . .“

„Kiesi biz e mindkettő, még nem is eléggé világos . . . de hát szükségből csak megjárja . . . mi osztán az ára?“

— 500 forint. —

„Nem kell nekem egész évre kérem, csak . . .“

— Hiszen nem is egész évre kóstál az anyit, — vigyorga reám a ránczokba szedett pofájú laktulajdonosnő. —

„Hát csak nem is félévre?“

— De nem ám uracsám! hanem ha kívánja tudni hát . . .

„Hát három hónapra“ — előzém meg a vén banyát.

— No persze, . . . talán uraságod azt se tudja, hogy koronázás lesz? —

„Tudom biz én madám! éppen arra az alkalomra kellene a szállás.“

— Tehát tudja meg az ur, hogy ez a két szoba csakis a koronázási alkalomra — azaz 14 napra 500 frt, ha nem tetszik uraságodnak, majd ki veszi más — ajánlom magamat.

Nem tudom találkozott-e oly bolond — akarom mondani oly irigyelendő Kroezus, ki e szállásért annyit kidobott, vagy talán a tulajdonosnő szállította alább követelését — de másnap már nem láttam kifüggesztve a czédulát.

A lánchid előtt már kész a királydomb, honnan a koronásfő szent István kardjával a világ négy része felé fog vágni, dél, kelet, észak és enyészetre . . . csak azt nem tudni még bizonyosan, melyik napon leend ez a fényes ceremonia? midőn 49 óta először fogunk háromszoros hurrát kiáltani, azon háromszintű nemzeti lobogónak, mely a budai várpalota tornyáról büszkén fogja jelezni a világnak, hogy Magyarországnak valahára ismét koronás királya van.

Eredeti levelek.

IX.

Téns uram!

Na hiszen bezzeg most vagyunk már meg löve a ki fel markolta a sok pátriótáját. Beszabadul az országba az a sok éhenkórász kőbörgő, osztán most még ők akarnak bennünket megtanítani arra, hogy mi hát az a hazafiság, meg osztán hogy mi módon kell a kazát boldoggá tenni. Hol egyik hol a másik ragaszkodik neki a haza legbecsületesebb embereinek, oszt erővel beléjük akarják diktálni, hogy mit kell tenni, hogy úkeméket megint ki ne szalassza a muszka, török vagy farancia országba.

Elhiszem uram, hogy jobb volna ma egy veréb, mint holnap egy tázok, — igen ám, de más is van a világon nem csak kentek, s a mit az ember eddig annyi marakodás, inceskelkedés után becsülettel megörzött, egy becsületes valamirevaló ember sem szeretné egy két kiéhezett kőbörgő kedvéért bolond füvel oda engedni, hogy más meg osztán ki ne vessen érte. Úgy vagyunk ezekkel az urakkal téns uram, mint mikor tótot fogad be az ember a házába, még utoljára kivernek innen hazulról bennünket.

Hát még az a sok feki boeskoros horvát mit eslelekszik? — hujj uram, mer ha rá gondol az ember még a bosszuság sem úgy esik, mint mikor más becsületes

emberért történik. Bezzeg ugyan tánczolhattak, adakozhattak, lutriázhattak a magyar urak most négy esztendeje ezekért a háládatlan bocskoros medvetánczoltató atyafiakért, mit érünk véle? — nem hogy meg köszönne a feki egye meg, hogy a magunk oltalmába akarjuk venni, hanem még ü akar nekünk parancsolni.

Na de hiszen — héjj csak még egyszer terelhessünk egy jó falkát bellőlök erre a hortobágyi s z í k r e, magam is majd meg csikolok belőlök néhányat úgy, hogy tudom megátkozza tüle még azt e plánétát is, a meikbe a világra pottyant; patkó szeget kötök a karikás csapója mellé, s majd arval magyarázom meg neki mi az a m ó r e s.

Hadd fújja ki magát téns uram! mindegyik, a ki most ellenünk henczeg; mikor a kutya legmírgesebben ugat, rá se hederit az ember, az a legjobb, mer oszt magatúl elhaltat.

Ni téns uram! — megkövetem szípen — ismeri kígyelmed azt a 1848 as ujságot? — azt mondom én arra, hogy nem jóba töri az a fejét — úgy képezem én ezt az ujságot, mint mikor a bárány bürbe farkas bujik belé, nagyon dobra ütötte a bölcseségét, hanem abba meg már nagy bolondot csinált hogy elkeresztelte magát 1848-nak, — hiszi biz a fene hogy negyvennyolcz, — ott se járt — a hol a termett, hanem ha azt irattya fel az ujságára hogy 1868. na már ezt ellászem, mert testel lélekkal arra törekszik, a mit az olyan elvekkel és becsületességgel mint az övé 1868-ban reményhet ez a szegény örökre eladott Magyarország elérni.

Azt mondják téns uram, hogy a koronátzió már megint odébb lesz, hájszen jobb is arval egy kiesit várni, míg a tengeri kapálás elmulik, elébb való dolog e most annál, ha kígyelmekek megfogadnák az én tanácsomat, legjobb volna azt ujesztendőre halasztani, mer hisz ugyis akkor szokás a cselédnek is szegődni — oszt akkor a Rákoson mint hajdan Mátyás király ü kígyel-mét . . . uram bocsa majd mit mondtam — alássan engedelmet kérek majd elfelejtkeztem magamról. — Hejj mert csak most látom által, hogy nem is jó az embernek olyan sokat tudni, — ha még soká így haladok felvet a bölcsesség ugyi téns uram? — na de se baj, van én nálam még bolondabb ember is elég a világon, mégis azt mondják rólla, hogy okos ember, — nagy a világ megfőrünk egymás mellett. — Isten áldja meg kígyelmedet.

Karakán Marczl
gulyás-bojtár

X.

Thekintetes szerkhesztü ór!

Itt kedveskedje általam mogának a leben von Ganczl orthodox ábrahámista, edj kis mundola és manával, mit a leben Ganczl grojsz Tháteleje még az izrael posztáján győjtütte üszve és négy ezer esztendő uta meg nem romlotta. Bizunyusan ki akarja khöresz- telkedni a leben Ganczl, és szerkeszthü orat kheresztko- májának szeretné, azért khöldi edj kis ojändéket, hogy

az urszágygyölésen szurgalmazza thekintetes oraság a zsidó emancipatiót, mert ha soká késik még ez a sürgös szükségesség, megtörténhet hogy igazsága lesz Korokán Marczl ü kígyelmének, mikhur azt mondta: „hogy a mábul tegnap lesz hulnap“ a zsidó is a ki még ma magyar zsidó, hulnap könnyen lehet lengyel, moszka vagy német zsidó.

A tisztójtás is meghüürtént Grojsz-Sz.-Mikluson, de nem kunstitüeczionálisan, mert a doktor oraság ki megmagyarosította mogát Lusunczira, kimaradta belüle. Pedig hát több troktérusnak meghparancsulata a herr Doktor, hogy kóseroljanak borjut, börgét, csirkhét és lodat, és it ssanak a választhukat, hogy kiobóljanak a Lusunczi.

Mikhur osztún elgyütte a restellatio, urditották is Lusunczit; éljen Lusunczi! Hát mi kerekedte mogát belüle? az hogy a milthuságus füispán ráfogta, hogy Vasvárit kojabálnak, és így lett Lusunczi helyett a doktor Vasvári.

Hársli Smlil.

Tigriskörmök.

Tehát régente Ugoesa, most pedig már Zágráb non coronát? legalább a jelek azt mutatják, hogy legkisebb kedvet sem érez a horvát országgyűlés arra, — hogy a koronázáson megjelenjen. Ej dehogy nem, a kecske se menne önként a vásárra . . de hát ütik a hátulját.

Különös, hogy Smaies urasága Cseh királyi biztos jelenlétében is folyvást bujtogatja és izgatja a horvátokat. Már én atyafiak! a mondó vagyok, hogy sehogy sem megy tisztán ott a dolog. Ha már a magyar minisztériumnak nem áll tehetségében, hogy parancsoljon Smaies urnak, nem hiszem, hogy a bécsi kormány- nak ne lenne anyyi hatalma, hogy meg ne tudna zabolázni, ha igazán akarná — egy fümei exkapitányt.

A koronázási előkészületekkel ugy a hogy csak készen volnánk már. Hanem hát azt az ötven ezer darab körmöczi aranyat, mit ősi szokás szerint a királynak ajándékképen ad a nemzet, hol veszszük? azt kérdi egyik vidéki előfizetünk és polgártársunk.

Hát édes atyámfia! majd kérünk az osztrák finanszminisztertől, — csak fog talán annyit kölcsönözni a magyar király s z a k á l l á r a ?

A rájxrártban azt mondá Pléner egykori volt osztrák finanszminiszter, hogy Deák közöstygi elaboratuma csupa éretlenség. Ellenkezőleg, nagyon is érett gyümölcs, mert igen kedves izünek találja a majoritás.

A magyar országgyűlés a horvát testvérek számára fehér lapot hagyott fenn. A zágrábi gyűlés most nem tud megegyezni a felett; alizarin ténával írja-e be azon fehér lapot, vagy pedig v é r betűkkel.

Pesten már 5 nap óta folyvást esik az eső, és Skála jözsefvárosi patikáros ajtajáról még sem moshatta le azt a kétfejú sassal diszeskedő cs. kir. levélszekrényt. Mondja aztán valaki, hogy Skála kipödört bajusza daczára — nem hüséges osztrák hazafi?

Ludas Matyi hogy szeretné

A hadügyminisztert ilyen formán . . .

nem pedig így ni.

a pénzügyminiszter is könnyebben füttyörészhetne
a telt cassa tetején

de ily roppant teher alatt muszáj meggörnyednie.

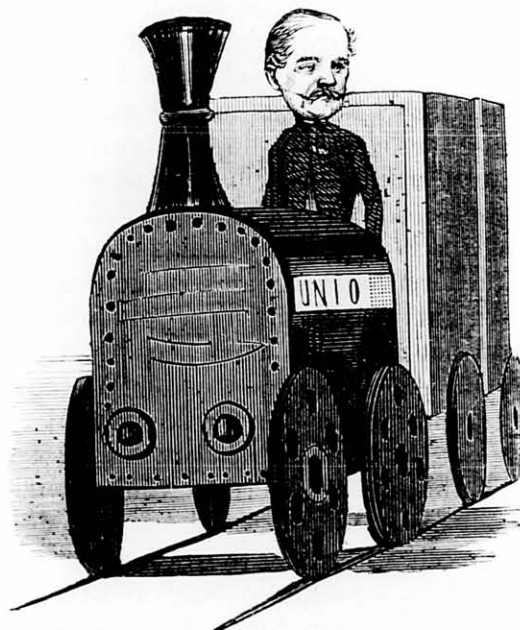
látni a minisztereket?

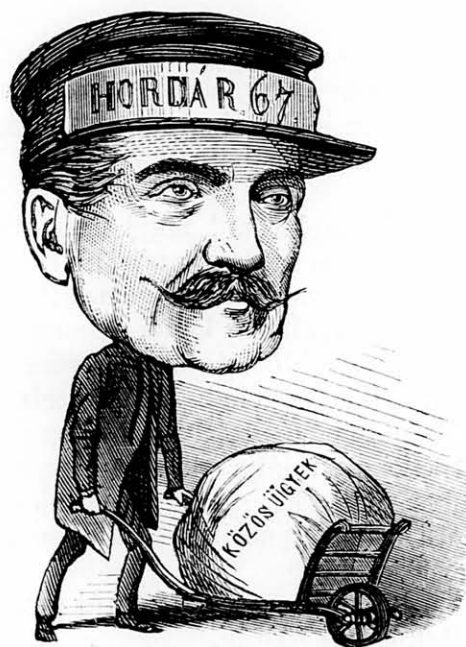
A belügyminiszternek is biztosabb volna ekép
az állása —

mint így ni...

A közlekedési miniszter is jobban haladhatna
eképen...

mint így la!

(Folytatása következik.)

Huszár-tempók.

Van a Vürtemberg huszáregementnél egy Bakos nevű öreg huszár, ki már a harmadik kapitulációztölti s kinek ennél fogva már többet elnéznek a tiszték is, mint valami fiatal tejeles szájú huszárnak.

Az öreg Bakosnak az a gyenge oldala, hogy nem tölti csizmaszárába a boroeskát vagy a pálinkát, hanem azzal inkább a torkát nedvesíti meg.

Egyszer berugás és egy nagyobb szerű rezonirozásért 40 botot diktáltak Bakosra.

Az exekutióhoz egy német kapitányt kommandiroztak, ki apró termetű emberke volt s egész farka kutyát tartott.

Bakos kényelemmel végig feküdvén a deres csikón, egész rezignatióval rágta a bagót, és állta a mogyorófa pálczát. Midőn már ugy harminczfelé járt a káplár, — megszólal Bakos:

„Instállom alássan kapitány uram! engedjen el valamit, ha nagy sár lesz... hazaviszem hátamon a korcsmából.“

A kapitány nem felelt semmit, hanem intett, hogy csak üssék tovább, mikor aztán 39-et kaptak rá, még egyszer megszólalt Bakos:

„Alássan kérem vitézkapitány uramat, — engedje el legalább ezt az egy botot, — ha kiszolgáltam, beszegődöm az urhoz kutyapásztornak.“

Egyszer megszóllítván czugkáplárja Bakost:

„Mért nem hagy már kend azzal a korhelységgel fel, nem jobb volna, ha a csizmájáról gondolkoznék, hisz maholnap mezitláb jár már kend.“

„Igen is káplár ur! majd gondolkozom rólok, — nyugtatá meg Bakos a káplárt.

A délutáni vakarásnál nem látván az istállóban Bakost káplárja, kérdi a szomszédját, hol van Bakos? Előbb láttam a nyerges kamara felé botorkálni, — mondá a kérdező.

A káplár benéz tehát a nyerges kamarába — és riktig ott találja Bakost egy lópokrócra heveredve, előtte egy palaczk pálinka...

„Mit csinál kend itt a kiáldója van... rivall reá a káplár.“

„Én biz uram! a csizmámról gondolkodom“ felele Bakos nyugodtan.

Egy izben Zolkiewben állomásozott a Bakos divíziója, mely város kapujában — isten tudja már mióta, — egy láncz darab van a sarokköbe illesztve.

Bakos épen a kapu előtt ácsorga, arról elmélkedvén, hogy mitévő legyen a huszár, ha egy

krajczár sines zsebében? — midőn látja, hogy egy fuvaros rakott szekérral közeleg a kapu felé. Bakosnak bizonyosan a fuvaros láttára valami jó gondolat villant keresztül agyán, mert hüvejk ujján nagyot esettentve... oda áll a kapu mellé, lába közé veszi a lánczot, és midőn a fuvaros ott haladt el, — a láncz végét kitlíje alól mutatja a parasztnak, — kérdvén — ha nem venné-e meg?

A paraszt — látván hogy jó láncz, megalkuszik csakhamar egy forintba — és azt le is teszi a Bakos markába. E pedig oda adja a fuvaros kezébe a láncz végét és azzal odább áll, s megy a forinttal egyenest a korcsmába.

A szegény paraszt látta, hogy kijátszotta a huszár, — utánna nem mehetett, mert szekerét nem hagyhatá a kapuban őrizet nélkül, így tehát nem volt más mit tennie, — mint fejét megvakarva, utját tovább folytatnia, nehogy kára mellett még ki is ne vessék.

M... kapitánynak szokása volt naponkint megvizitálni a menázsit századjánál, mely alkalommal — azon szakácsokat, kik jó és izletes ételt főztek, vagy megdicsérte, vagy borraival megjutalmazta.

Történt egyszer, hogy első szakaszbeli huszárjai egy olasz paraszt aklából egy birkát requiráltak s abból másnap pompás paprikást készítettek.

A kapitány szokás szerint vizitálván a konyhát, az első szakasz menázsiját felette izletesnek találta. Megdicsérte tehát a szakácsot és kérdé, hol szokott az első szakasz vásárolni?

A szakács habozás nélkül nevezé meg a helyet, honnan a birkát lopták volt. A kapitány nem szóllt erre semmit, hanem ment a többi szakaszhoz.

Már a 2-ik szakasz menázsija felette gyenge volt, kérdőre vonta tehát e végett a szakácsot, mire ez azt válaszolá, hogy biz abból a kevés menázsiz pénzéből nem lehet pecsenyét sütni.

„Hát az első czugnál, miért tudnak jó menázsit főzni?“ kiállt a szakácsra M... kapitány, — vásároljatok ti is ott, hol az 1-ső czug.“

„Kapitány ur! kérem, könnyű azoknak jó menázsit főzni, mikor az éjjel is egy birkát loptak“ — veté ellen a szakács.

„Azt én nem kérdeztem“ rivalga a kapitány s lábával mérgesen toppantva — „én csak azt mondom, vásároljatok ti is ott, hol az első czug vásárol, mindjárt jobb lesz a menázsitok.“

Restauráztionális történet.

Elmult a restelláció
Nálunk is már Matyi komám!
Hogy én is leszek valami . . .
Szentül hívém és gondolám.

Belőlem ha alispán nem . . .
Akkor szolgabíró válik,
Ilyen vérmes reményekkel . . .
Valék a tisztujtásig.

De biz én csak a maradtam —
A mi vagyok alólirott,
Szegény volt az eklézsia!
Pénzemen senkisémet ivott.

Tiszteletbeli esküdtnek . . .
Az igaz, hogy kándidáltak,
Köszönöm az ily hivatalt;
Ingyen nem megyek szolgának.

De hogy az elején kezdjem —
Elmondom, miképen jártam?
Midőn a megye termébe . . .
Vivátozni botorkáltam.

Négy szem között legyen mondva
Édes kedves Matyi komám!
Kissé pityókos valék és
Mámoromban azt álmodám:

Hogy a választó közönség —
Egyhangulag azt kívánja:
Rajtam kívül nem lehet más
A megyének alispánja

No de az ördögnek jutna —
Máskor ilyesmi eszébe,
Ha csak épen a pohárból
Nem megy a bor a fejébe?

Beakartam tehát menni . . .
Székemet elfoglalandó,
De elébem állt egy hajdu, —
S rám kiált keményen „bahó!”

Nem oda Buda! jó uram!
Van e paksussa? mert máskép . . .
Ebbe a szobába mármá . . .
Még a Herkó páter sem lép.“

Kicsoda és mit akar kend?
Rivalgék most a hajdura —
Vak vagy pimasz, hogy nem látod . . .
Én vagyok a megye ura!

Micsoda hitű kend hunczut . . .
Kálomista vagy pápista?
Tjüh! de bevagy rugva, ugyan
Hol csipted le magad Pista?

Csitt . . . ne lármázz, legyen eszed;
Skandalumot ne csinálj hát,
Mert majd a hüvösre tesznek;
Csitita egyik jó barát.

A zajra riktig kibukkant . . .
A vármegye komizáros,
„Tüstént hallgattassátok el
Ezt az urat — Palkó! János!”

A hajduk sem voltak restek,
Mert az első parancessóra . . .
Puff . . . huszonnégy garádicson
Buktatának rögtön orra.

Igy buktam le a magasból . . .
Véres fejjel orrzuozottan,
Persze e brutális tényre . . .
Egyszerre kijózanodtam.

Sompolyi Irógyilákja.

P i l u l a.

Beteg lett a cigány felesége, a more tehát
elment a doktorhoz s orvosságot kért felesége
számára.

„Mi baja van feleségednek more?“ kérdé a
cigányt.

„Ast bizony engedelmével téns doktor
uramnak, — a forróhideg leli.

A doktor megírván a receptet e szavakkal
adá át a cigánynak:

„Itt van, ha a hideg ismét rá akar jönni,
esak ezt vegye be, kutyabaja se lesz.“

Harmadnap ismét megkeresi a cigány a
doktor, más orvosságot kér, a mit könnyebben
lehesen bevennie.

„Hogy hogy cigány! hát nem használt az
orvosság?“

Nem bizs a doktor ur! pedig ugyan csak
megrágta a felesigem, még is nagy nehezen birta
lenyelni.

„Mit rágott meg hé!“

„Hát azt a papiroost mit adni tetszett.“

Igy tudta meg a doktor, hogy a cigány fe-
lesége in natura — természetben — vette be a
receptet.

Diskurszus.

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ugyan szomszéd! mondja már mikor lesz az a koronázás? — mért halogatják egyik hétről a másikra?

Iczik. Hogy mondassam meg én azt khendnek Mihály gazda! a mit magam sem thodja, hogy khüzeledőnk huzzá, azt gyanitom, mert akkhura esumó vürüses hagyma hallja khend, a mi ezelőtt egy héttel

khét krajezár vult, most három krajezár! egy libamáját pedigh, melyet ezelőtt huszonöt krajezáron ároltak, mostan ütven krajezárba thartanak. Hogy miért késnek a kurunázással hallja khend! azt csak a jó isten thodja, meg az urszág bülese Deák.

Mihály. De azt csak tudja szomszéd! hogy a horvátok miért vonakodnak megjeleni a koronázáson.

Iczik. Már hogy thodnám én hallja khend! mikur azt még a mi khüvetőnk a herr von leben Wudjänner sem thodja, pedig a leben Wudjänner khedves borátja Deák Ferencznek, dasz zóg i, éppen thüszom ságában lakik, az angol királynüben, és ha a leben Wudjänner nines utthon — akkhur lelkhümre mondom Miskha bátya! csak Deáknál khöll keresni. Majd megkérem a mi khüvetőnk várjon khend, hogy kérdezze meg Deák Ferenczthül.

Mihály. Jó lesz biz az Iczik szomszéd! de azt is hallom ám, hogy a rájxrátban sincsenek megelégedve a közösügyi javaslattal, még több engedményeket kívánnának tőlünk, mit mond erre szomszéd?

Iczik. Nem türüm a fejem most a pulithikával khedves Mihály gazda, majd eligazítja azt Deák Ferencz, ki megígérte az országgyölés elütt, hogy el fogja fogadni a küzüs ögyi javaslatot a rájxrát is, — most már ha thübbet kívánnak még thülünk, az a Deák Ferencz dolgha hallja khend, — adhat-e még thübbet, — ü lassa.

Mihály. Hallom Iczik szomszéd! hogy a kormány kiadta már a rendeletet az ujonnan választott tanácsnak, hogy az adóhátralékokat hajtsák be, mit gondol szomszéd, valyon a finanszminiszter alkalmaz-e katonai exekutiót azok ellen, kik nem birják adójukat megfizetni?

Iczik. Erre is csak Deák Ferencz thod megfelelni hallja khend! mert mikur az adóhátralékot meg khöllett az országgyölésnek szavazni, thodja khend, hogy azt monda nagy hazánkfia, hogy azt lehet ü kimelettel fogják behajtani.

Azért ne bósolja Mihály gazda! ha nem thodja kend kifizetni a steuert és khatunát khöldenek executióba, vigasztalja magát azzal, hogy alkhutmányus khatuna fogja a nyokán ülni.

Verstalány.

Karakán Marczitól.

Egy tárgy lételemhez nem elég énnekem,
Két szóból kerül ki a gyászos életem.
A szüz tiszta színviz ad éltet elsömnek,
Mi azonban bőven vagyona végsömnek.

Első felem kérem! jól megértsük egymást
A nélkül, hogy tennék én compromítalást,
A jó fain földön korhadtan tenyészik —
Néha parton, majd a pocsolyában diszlik.

Hátulsó részem ám drága jó barátom!
A hetedik égbe jár szellő szárnyakon, —
Vad rengetegekben és bérezeknek ormán,
Szeret ungot berket, szép neki az orkán.

Kettöm egyé oltva szánandó portéka —
A gyengén szurónál is silányabb plánta.
Gyümölesömet ponyván, piaczon árulják —
Többnyire éretlen, — még is megbámulják.

A 7-ik számban közlött verstalány **pápaszem.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Halljuk csak uraim!
Sóllani akarok, —
Nem csak mi lesünk ám
Most már új magyarok!
A devla rugja meg...
Hisen pár hét mulva
Egis magyarország...
Uj börbe les bujva.
Uj gunyát fognak majd
Magukra ölteni...
A nagy hasafiai!
Azs ország böleseii.

Peti József polgártársnak R.-Ujlakra: Más reklamációt nem kaptunk, a kívánt 3-ik számot expediáltattuk.

Szapuló Matyinak N.-Váradra: A kért példányok jelenlétemben expediáltattak a 4-dik szám kivételével, ezzel legjobb akaratumk mellett sem szolgálhatunk, mivel ezen számból megjelenésekor csupán egy nap alatt 800 példány kelt el.

P... József urnak Paksra: A 7-dik számban közlött verstalány igen helyesen fejtetett meg ön által.

Csukás Eleknek N.-Vatyra: Sajnáljuk, hogy a 4-ik számú példánnyal nem szolgálhatunk, a 2-ikat postára tettük.

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.